

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **T. T. N.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
místem pobytu v České republice X
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2023, č. j. MV-199624-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2023, č. j. MV-199624-4/SO-2023 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 4. 10. 2023, č. j. OAM-4727-118/PP-2015 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

území České republiky, a to podle ustanovení § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť je dáno důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce současně požadoval, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť odporuje požadavkům na odůvodnění správního rozhodnutí obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), a je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího správního orgánu uvedenými v § 89 odst. 2 s. ř. Žalobce vyjádřil své přesvědčení, že žalovaná opomněla zjistit stav věci a rozhodnutí vydala v rozporu s principem materiální pravdy a na základě hodnocení důkazů v neprospěch žalobce. Dále namítal, že žalovaná porušila podmínky pro výkon jeho činnosti uvedené v § 2 odst. 3 a odst. 4 s. ř. a že rozhodnutí žalované je nepřiměřené.
3. Žalobce uvedl, že žalovaná vyvodila možnost ohrožení veřejného pořádku žalobcem z toho, že žalobce byl v minulosti opakovaně odsouzen pro úmyslný trestný čin a z toho, že uzavřel účelový sňatek s občankou České republiky. Účelové uzavření sňatku ale nebylo nikdy prokázáno a jednalo se pouze o tvrzení jeho bývalé manželky, se kterou se rozvedl v roce 2015. Trestné činy žalobce spáchal před 14 lety, trest vykonal a osvědčil se. V roce 2022 byl odsouzen za zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. b) a písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „t. z.“), a za přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 t. z., k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let a k peněžitému trestu ve výši 500 000 Kč. Žalobce se k trestné činnosti doznal, s orgány činnými v trestním řízení spolupracoval, uzavřel dohodu o vině a trestu a z výkonu trestu odnětí svobody byl v dubnu 2023 podmíněně propuštěn. Žalobce k tomu namítal, že skutečnost, že žalobce v minulosti narušil veřejný pořádek, nepostačuje, a že žalovaná měla zkoumat, zda vzhledem k plynutí času od spáchání trestné činnosti a ve správním řízení zjištěným informacím o žalobci představuje žalobce aktuální a důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek, a jaká je závažnost protiprávního jednání žalobce. Žalobce namítal, že se dopustil trestného činu „toliko“ hospodářského charakteru, jehož následky se nyní snaží odstranit a že uložený trest měl primárně výchovnou funkci, která byla naplněna, když byl žalobce z výkonu trestu podmíněně propuštěn. Pokud by (trestní) soud zjistil jakoukoli skutečnost odůvodňující závěr, že je zde důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl po propuštění z výkonu trestu závažným způsobem narušit veřejný pořádek, tak by jeho žádost o podmíněné propuštění zamítl. Správní orgán prvního stupně i žalovaná by měli respektovat závěry soudu o chování žalobce a podle zásady legitimního očekávání by si závěry orgánů veřejné moci v trestním a ve správním řízení neměly odporovat.
4. Dále žalobce uvedl, že řízení o jeho žádosti trvá už od roku 2015 a délka řízení byla důvodem, proč žalobce spáchal poslední trestnou činnost. V posledních osmi letech neměl možnost legální práce a po celou dobu jej musela živit a podporovat manželka.
5. K námitce nepřiměřenosti rozhodnutí žalované žalobce odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, a uvedl, že závažnost jeho protiprávního jednání nepřeváží nad zájmem na ochranu rodinného a soukromého života jeho a jeho manželky. Na území České republiky přetrvává nepřetržitě již 43 let a ženatý je

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

od roku 2016.

6. Dále žalobce správním orgánům vytkl, že jejich argumentace je velmi všeobecná a neobjasňuje, z jakého důvodu spojuje trvání hrozby pro veřejný pořádek ze strany žalobce s trváním zkušební doby podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody s odkazem na již neaktuální odsouzení před více jak deseti lety. Žalobce uvedl, že paušální odůvodnění nevyhovění žádosti je v rozporu s čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 (dále jen „směrnice“), dle které odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná. Tato směrnice rovněž zakazuje, aby předchozí odsouzení samo o sobě odůvodňovalo opatření přijaté z důvodu veřejného pořádku a bezpečnosti.
7. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalobce uvedl, že závěry žalované nezohledňují ochranu práv manželky žalobce, která je občankou České republiky, žije s žalobcem ve společné domácnosti a nelze předpokládat, že by s žalobcem odcestovala do Vietnamu. Správní orgány otázku přiměřenosti pojalý paušálně, když se vůbec nevypořádaly s dopady do života manželky žalobce, otázkou, zda se žalobce bude mít kam vrátit a zda bude mít prostředky na vybudování nového života v zemi, kterou již téměř nezná, a zda a kdy se bude moci vrátit za svou manželkou, a nevzaly v potaz délku pobytu žalobce na území. Žalobce uvedl, že rozhodnutí žalované je v rozporu s článkem 8 Evropské úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod (dále jen „úmluva“) a s článkem 37 směrnice a odkázal na rozhodnutí Evropského soudního dvora (dále jen „ESD“) ze dne 25. 7. 2008, sp. zn. C-127/08, ve věci Metock a ostatní.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná vyslovila nesouhlas s žalobou a námitkami žalobce, zopakovala dosavadní průběh řízení a setrvala na svých závěrech vyjádřených v napadeném rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby. K žalobní argumentaci žalobce uvedla, že žalobní tvrzení jsou zcela totožná s odvolacími námitkami žalobce, se kterými se žalovaná již vypořádala v napadeném rozhodnutí.
9. Žalovaná uvedla, že žalobce byl opakovaně odsouzen k trestu odnětí svobody nejen v České republice, ale i ve Spolkové republice Německo. Připustila, že žádost o povolení k přechodnému pobytu byla podána dne 24. 3. 2015, ale ani to žalobci nezabránilo páchat trestnou činnost. Žalobce tvrdí, že na území České republiky žije 43 let, ale v průběhu let 1985 až 2022 byl opakovaně trestně stíhán a odsouzen. Nerespektování právního řádu ve svém souhrnu značí, že žalobce neskýtá záruku, že by (i v době povolení k přechodnému pobytu, nebo v případě setrvání na území České republiky) nenarušoval veřejný pořádek. Neudělení přechodného pobytu je jen důsledkem jednání žalobce.
10. K námitce žalobce, že byl z výkonu podmíněně propuštěn a lze tedy očekávat, že povede řádný život, žalovaná uvedla, že soud mohl při rozhodování o podmíněném propuštění žalobce vycházet z chování a plnění povinností v průběhu výkonu trestu odnětí svobody, ale s ohledem na možnost recidivy stanovil zkušební lhůtu v horní polovině zákonného rozpětí. Žalobce byl odsouzen v roce 1985 za krádež, v roce 1999 byl odsouzen Zemským soudem v Ambergu za nelegální převážení cizinců v rámci organizované skupiny k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 let a 6 měsíců, dále byl v Německu odsouzen za krádeže, zatajení daně, v šesti případech za daňový únik, kladení odporu úřední osobě a za řízení vozidla bez řidičského oprávnění. V roce 2010 byl odsouzen za přípravu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k trestnému činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů k trestu odnětí svobody v trvání osmi let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Naposledy byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 2. 5. 2022, č. j. 23 T 52/2022-3503, za zločin krácení daně, poplatku a podobné povinné platby k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let a k peněžitému trestu ve výši 500 000 Kč. Doba nepáchání trestné činnosti žalobce je tak odvozena z délky uloženého trestu odnětí svobody.

Posouzení věci soudem

11. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem vyslovili souhlas.
12. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Prvně se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že správní orgány neodůvodnily, v jakém konkrétním jednání žalobce shledaly narušení veřejného pořádku do budoucna a nezdůvodnily, jak se vypořádaly s možným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce a jeho manželky. Vzhledem k tomu, že jen přezkoumatelné správní rozhodnutí je způsobilé následného soudního přezkumu, musel by se soud touto otázkou ostatně zbývat i sám z úřední povinnosti. V této souvislosti je přitom třeba zdůraznit, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003–56, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007–80).
15. V daném případě nejprve žalovaná shrnula dosavadní průběh správního řízení a skutková zjištění, z nichž vyplynulo, že žalobce byl v České republice opakovaně pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, opakovaně odsouzen byl rovněž ve Spolkové republice Německo a též za úplatu 30 000 Kč uzavřel účelový sňatek s paní M. D., se kterou se následně rozvedl. Následně se žalovaná podrobně vypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobce. Rovněž se vyjádřila k posouzení možného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a uvedla na základě jakých skutečností dospěla k závěru, že neudělení přechodného pobytu nebude pro žalobce znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

16. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu je rozhodnutí přezkoumatelné, pokud je z něj zřejmé, jak správní orgán rozhodl, jaký skutkový stav vzal za rozhodný, jak uvážil o relevantních skutečnostech a jak se vypořádal s námitkami účastníka řízení. Zároveň však platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí proto, že z něj nelze zjistit důvody, proč bylo rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné, pokud se správní orgán zabýval podstatou námitek účastníka řízení a vysvětlil, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, aniž výslovně v odůvodnění rozhodnutí reaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky nebo námitky vedlejší či související se základní námitkou. Správní orgány nejsou povinny vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Jinými slovy, není nutné se v odůvodnění rozhodnutí výslovně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, jestliže stanovisko správního orgánu k nim jednoznačně a logicky vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti základních námitek, v jehož konkurenci dílčí námitky celkově neobstojí. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka v odůvodnění rozhodnutí nezpůsobuje sama o sobě nezákonnost rozhodnutí nebo jeho nepřezkoumatelnost, protože takový přístup by mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení – rozhodující je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která správnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2020, č. j. 3 As 101/2018-38, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, nález Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, nález Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, či nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
17. Správní orgány obou stupňů do odůvodnění svých rozhodnutí promítly své úvahy, které je vedly k obavám před hrozbou narušení veřejného pořádku ze strany žalobce, zejména se zaměřily na trestní minulost žalobce. Posoudily přitom veškeré právně významné skutečnosti a žalovaná pak zcela jednoznačně vysvětlila žalobci, z jakého důvodu shledává jeho námitky ohledně této otázky nedůvodnými. Vzhledem k tomu, že správní orgány zcela jednoznačně uvedly, v jakém chování žalobce shledávají narušení veřejného pořádku (v opakovaném dlouhodobém páčání trestné činnosti, aniž by jej od takového jednání odradila

předchozí odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody) a též zda jejich rozhodnutí nebude mít za následek nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, je třeba uzavřít, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí a námitka žalobce je nedůvodná.

18. Žalobce namítal, že žalovaná nepostupovala v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 s. ř. („*odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem*“), aniž blíže specifikoval, v čem konkrétně tento nesoulad spatřuje. Žalobce se proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bránil včas podaným odvoláním, žalovaná přezkoumala napadené rozhodnutí v mezích podaného odvolání a podrobně zkoumala, zda průběh předcházejícího správního řízení a napadeného rozhodnutí byl v souladu s právními předpisy. Žalovaná neseznala, že by řízení před správním orgánem prvního stupně bylo zatíženo procesní vadou, která by měla za následek nesprávnost nebo nezákonnost jeho rozhodnutí, žalobce ani v podaném odvolání ani v žalobě žádnou takovou vadu netvrdil. Žalovaná v napadeném rozhodnutí shrnula, jak správní orgán prvního stupně žádost žalobce právně posoudil, a přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, proč se s jeho posouzením zcela ztotožňuje. Soud má proto za to, že námitka žalobce, že žalovaná nepostupovala v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 s. ř. není důvodná.
19. V návaznosti na již vypořádanou žalobní námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, zabýval se soud dále tím, zda byly úvahy správních orgánů správné, a zda skutečně lze s ohledem na skutková zjištění dospět k závěru o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a že je tudíž naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu podle 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
20. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce pobýval na území České republiky nejprve v období od roku 1981 do roku 1986, kdy se vrátil do Vietnamu, poté v období od roku 1993 do roku 1997, kdy byl předán do Spolkové republiky Německo do výkonu trestu odnětí svobody. Dne 5. 4. 1997 se oženil s M. D. následně se do České republiky vrátil po propuštění na svobodu v roce 2010. V roce 2008 byl v České republice zadržen a stíhán pro drogovou trestnou činnost, následně mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. Dne 24. 3. 2015 podal u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž v tiskopise žádosti žalobce uvedl, že na území České republiky vstoupil v roce 1993, nemá manželku, jeho syn žije v USA, jako účel pobytu na území České republiky uvedl „sloučení rodiny k občanu EU“, aniž tohoto občana blíže specifikoval. K žádosti připojil fotokopii občanského průkazu K. K., nar. X, společné fotografie žalobce s paní K., prohlášení M. H. o tom, že zná žalobce a paní K. a ví, že spolu tito žijí ve společné domácnosti, čestné prohlášení paní K. ze dne 12. 3. 2015, že je družkou žalobce a žije s ním ve společné domácnosti, potvrzení o zajištění ubytování a fotografii žalobce. Pobytovou kontrolou ze dne 20. 5. 2015 bylo zjištěno, že žalobce a paní K. spolu žili ve společné domácnosti na adrese X. Žalobce byl žalovanou vyzván k odstranění nedostatku žádosti, výzvě nevyhověl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

21. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 17. 9. 2015, č. j. OAM-4727-18/PP-2015, žádost z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 87b ve spojení s ustanovením § 15a zákona o pobytu cizinců zamítl a povolení žalobci nevydal. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání. Správní orgán prvního stupně žalobce opět vyzval k odstranění nedostatků žádosti a když žalobce žádosti opět nevyhověl, následně usnesením ze dne 10. 3. 2016, č. j. OAM-4727-28/PP-2015, stanovil žalobci desetidenní lhůtu k odstranění vad žádosti a podle § 64 odst. 1 písm. a) s. ř. přerušil řízení. K další výzvě správního orgánu prvního stupně žalobce požadované podklady doložil v podáních dne 13. 11. 2018, 14. 5. 2019 a 1. 3. 2021.
22. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Z odůvodnění plyne, že správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu na základě účelově uzavřeného sňatku za úplatu a že se na území České republiky opakovaně dopouštěl trestné činnosti. V roce 2010 byl odsouzen za trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů (pozn. soudu: za tento trestný čin t. z. stanovil trestní sazbu od osmi do dvanácti let; podle současné právní úpravy by jednání žalobce bylo klasifikováno jako zvlášť závažný zločin) a v roce 2022 za zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby a přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením. Žalobce spolu s dalšími osobami způsobil únik na spotřební dani ve výši 4 727 769 Kč a uvedl do oběhu výrobky neoprávněně označené ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jiného. Žalobce v minulosti páchal trestnou činnost také v dalším členském státě Evropské unie. Ve Spolkové republice Německo byl odsouzen za nelegální převádění cizinců prováděné v rámci organizované skupiny. Správní orgán prvního stupně tak dospěl k závěru, že žalobce opakovaně vědomě porušoval platné zákony a tím je dáno důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Dále správní orgán prvního stupně uzavřel, že žalobce od podání žádosti na území pobývá nelegálně, aniž by mu objektivní skutečnosti bránily ve vycestování, přičemž i v době svého nelegálního pobytu nadále pokračoval v trestné činnosti. Dle odůvodnění měl správní orgán prvního stupně pochybnosti o pohnutkách k navázání vztahu a následnému sňatku s K. K., a to na základě rozporů ve výpovědích žalobce a jeho manželky.
23. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal odvolání, v němž namítal, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, nepřezkoumatelné a nepřiměřené. Popřel, že by uzavřel účelový sňatek se svou druhou manželkou. Namítal, že k jeho odsouzením došlo v minulosti, a nelze tudíž akceptovat závěr, že hrozí nebezpečí narušení veřejného pořádku. Naposledy byl odsouzen v roce 2022, ale k trestné činnosti se přiznal, uzavřel dohodu o vině a trestu a z výkonu trestu odnětí svobody byl podmíněně propuštěn. Pokud by soud zjistil jakoukoli skutečnost nasvědčující tomu, že je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody závažným způsobem narušit veřejný pořádek, tak by jeho žádost o podmíněné propuštění zamítl. Správní orgán prvního stupně se k němu choval nepředvídatelně a protikladně a pouze paušálně odkázal na jeho odsouzení v minulosti. Dále v odvolání namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav v otázce jeho rodinných vazeb, když správní orgán prvního stupně dostatečně nezvážil ochranu práva na soukromý život žalobce a jeho rodiny. Nelze předpokládat, že by manželka odcestovala do Vietnamu s žalobcem a pokud žalobce bude nucen vycestovat, zasáhne to i jeho manželku. Dále uvedl, že rozhodnutí je v rozporu s čl. 15a odst. 3, 27. odst. 2, čl. 37 a čl. 40 odst. 1 Směrnice a s článkem 8 Úmluvy.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24. Dále ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 24. 10. 2013, č. j. OAM-52230-15/MC-2010, podle § 87l odst. 1 písm. a) a písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušil platnost povolení k trvalému pobytu žalobce a podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců mu udělil výjezdní příkaz na 30 dní ode dne právní moci rozhodnutí, nejpozději však na 30 dní ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Rozhodnutí je zdůvodněno tím, že žalobce narušil veřejný pořádek, když se dopustil závažné trestné činnosti. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, ze dne 10. 5. 2010, č. j. 29 T 5/2009-1263, který ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. 9. 2010, č. j. 2T0 79/2010-1467, nabyt právní moci dne 20. 9. 2010, byl žalobce uznán vinným z přípravy trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle 187, odst. 1, odst. 3a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon (dále jen „s. t. z.“) a byl mu uložen (nepodmíněný) trest odnětí svobody v trvání osmi let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Jednání žalobce spočívalo v tom, že se v době od 18. 3. 2008 do 25. 6. 2008 podílel na hydroponickém pěstování, sklizení a zpracování konopí setého v celkovém množství nejméně 37 010 g ve velkokapacitní pěstírně ve Velkých Losínách. Okresní soud v Sokolově usnesením ze dne 5. 6. 2013 žalobce podmíněně propustil z výkonu trestu odnětí svobody, a to na zkušební dobu 5 let, tj. do 5. 6. 2018. Dále správní orgán prvního stupně zjistil, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu obcházením zákona o pobytu cizinců účelovým sňatkem se státní občankou České republiky. Správní orgán prvního stupně dne 16. 7. 2013 vyslechl svědkyni M. D., bývalou manželku žalobce. Tato uvedla, že s žalobcem nikdy nežila, provdala se za něj účelově, aby mohl získat trvalý pobyt. Nabídku jí zprostředkoval tehdejší přítel její dcery, pan M. F., a v roce 1997 je seznámil. Za sňatek svědkyně dostala od žalobce 30 000 Kč, potom už ho nikdy neviděla, ani u rozvodu ne. O žalobci ví jen to, že pracoval v Chebu, mluvil pouze Vietnamsky a v roce 1999 ho zavřeli. Rozhodnutím ze dne 5. 3. 2015, č. j. MV-703208-3/SO-2014, žalovaná zamítla odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí pro opožděnost. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 15. 7. 2015, č. j. 57 A 38/2015-45, zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 3. 2015.
25. Dne 9. 4. 2015 bylo proti žalobci Krajským ředitelstvím policie Hlavního města Prahy, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Usnesením Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, ze dne 16. 5. 2016, č. j. KRPA-142921-55ÚČJ-2015-00022, bylo řízení o správním vyhoštění zastaveno s odůvodněním, že prokazatelný pobyt žalobce na území České republiky bez platného povolení k pobytu počínaje od 9. 4. 2015 nelze považovat za skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti a že mu jeho odsouzení v roce 1985 a v roce 2010, když se od té doby žádného dalšího trestného činu nedopustil, nemůže být vyčítáno, a dále s odůvodněním, že by vzhledem k míře integrace žalobce pobývajícího na území České republiky od roku 1981 a jeho manželství s občankou České republiky správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Dne 24. 5. 2023 bylo proti žalobci znovu zahájeno řízení o správním vyhoštění žalobce.
26. Žalobce v rámci svého výsledku dne 9. 4. 2015 uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 1981 a v roce 1986 se vrátil do Vietnamu. V roce 1990 přiletěl do Německa, žádal tam o azyl, ale nedostal ho. V roce 1993 se přestěhoval do České republiky za účelem podnikání, v roce 1997 byl předán do Německa k výkonu trestu odnětí svobody za převaděčství (pozn. soudu: předání žalobce bylo realizováno dne 26. 5. 1998). V roce 2000 byl propuštěn

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

z výkonu trestu odnětí svobody v Německu a vrátil se do Chebu. V mezidobí byl v letech 2002 až 2005 ve Vietnamu. V roce 2008 byl zadržen a následně odsouzen za drogovou trestnou činnost. V roce 2010 mu byl zrušen trvalý pobyt a v roce 2013 byl podmíněně propuštěn na svobodu. Po propuštění pobýval v České republice na základě zelené průkazky platné do května 2017. Dne 18. 3. 2015 dostal vízum s platností do 8. 4. 2015. Od března 2015 má novou přítelkyni, K. K. Bydlí s ní ve společné domácnosti v Praze v bytě sdíleném s další rodinou. V České republice nemá žádný majetek, pracuje jako prodavač na tržnici SAPA. Bere léky proti zánětům krve, k lékaři dochází jednou za tři měsíce pro léky. Je rozvedený, má dospělou dceru, která bydlí v USA, a mladší sestru, která bydlí v Německu, rodiče má ve Vietnamu. V České republice nemá žádné ekonomické, společenské ani kulturní vazby. V domovském státě se nemá kam vrátit, protože rodiče mají malý byt a žalobce nemají rádi, protože byl delší dobu ve vězení. Důvod, který by mu znemožňoval vycestování, spatřuje v tom, že zde má přítelkyni a chce s ní mít děti. Znovu byl žalobce vyslýchán dne 8. 6. 2016, kdy dále uvedl, že od 7. 4. 2016 je ženatý, jedná se o druhé manželství. První manželství uzavřel v roce 1997, manželka se jmenovala M., příjmení a datum narození neví, dlouho spolu nebyli, rozvedli se v roce 2007. Dále popsal, jak se seznámil se svou současnou manželkou přes jejího bratra ve vězení. Manželce o své trestní minulosti říkal, ale ji to nezajímalo. Úspory nemá, s manželkou plánuje děti. V rámci svého výsledku dne 14. 10. 2019 žalobce uvedl, že byl poprvé ženatý s T. T. K. Ch., se kterou má dceru. Rozvedli se v roce 1996 nebo 1997 a ona odjela i s dcerou do USA. Podruhé se oženil s Češkou, žil s ní dva roky a rozvedl se s ní, protože byla stará a nemohla mít děti. Trvalý pobyt mu byl zrušen, protože byl soudně trestán. V České republice byl odsouzen za pěstování marihuany a v Německu za převaděčství, za nic jiného trestán nebyl. V Německu neúspěšně žádal o azyl, pak se dozvěděl o možnosti legalizovat pobyt za účelem podnikání a přišel do České republiky. Dále opětovně popsal, jak se seznámil se svou stávající manželkou a jaké je jejich soužití. Uvedl, že si K. K. vzal proto, že neměl možnost se seznámit s žádnou Vietnamkou, a s ní žil dva roky. V rámci svého výsledku dne 17. 5. 2023 uvedl, že česky rozumí, ale špatně mluví, protože čeština je moc těžká, na kursy nechodil. Povolení k trvalému pobytu získal skrz sňatek s Češkou, zrušeno mu bylo, protože dostal trest za pěstování konopí, popřel účelovost sňatku. Tvrdil, že v jiném členském státě Evropské unie trestnou činnost nepáchal, jinde, než v České republice ve vězení nebyl. Propuštěn byl 17. 4. 2023. Do 23. 5. 2023 má výjezdní vízum. Do Vietnamu se mu nechce, trest už vykonal, přesto se cítí být stále trestán. Nepracuje, pomáhá Vietnamcům – ti mu řekli, aby prodával cigarety, pak jej chytla policie a on dostal dva roky. Ve Vietnamu má bratry a matku, je v kontaktu s matkou a přes ní i s bratrem, ve Vietnamu nebyl od roku 2005. Neví, jestli mu něco hrozí v případě návratu do Vietnamu, na facebook napsal blog proti komunismu, ale neví, jestli mu tam za to něco hrozí. Není tam právo, za všechno je hned vězení, bojí se tam jít. Léčí se s vysokým tlakem.

27. Dne 8. 6. 2016 byl vyslechnuta K. K. Uvedla, že se s žalobcem seznámila prostřednictvím svého bratra, který byl s žalobcem ve výkonu trestu. Nyní je žalobce jejím manželem, žijí ve společné domácnosti, otázku pobytu a trestní minulosti s ním neřešila. Znovu byla vyslechnuta dne 14. 10. 2019, kdy uvedla, že ji minulost žalobce nezajímá. Žalobce si shání práci, ale žádnou nedostane, protože nemá povolení k pobytu, chodí pouze na brigády, tak vše financuje ona. Nemůže s ním odjet do Vietnamu kvůli práci, pracuje jako ostraha. Oba mají dluhy. Dále uvedla, že žalobce umí dobře česky.
28. Správní orgán prvního stupně si vyžádal od Generálního konzulátu České republiky Mnichov informace o odsouzení žalobce v Německu. Rozsudkem Zemského (krajského)

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu v Ambergu ze dne 6. 4. 1999, sp. zn. 1 Kls/8 Js 1687/98 byl žalobce odsouzen za nelegální převádění cizinců v rámci organizované skupiny za účelem zisku ve čtyřech případech k trestu odnětí svobody v trvání šesti let a šesti měsíců. Dle odůvodnění rozsudku se žalobce uvedeného trestného činu dopustil v blíže neurčené době před prosincem 1995 tím, že jako součást provázaného převaděčského řetězce nejméně ve čtyřech případech převáděl ilegálně přivezené státní příslušníky Čínské lidové republiky, Vietnamské socialistické republiky a Afghánistánu přes státní hranici z České republiky do Německa, kde je předával dalšímu článku řetězce a rovněž telefonicky organizoval převoz dalších takových osob přes česko-německou státní hranici. Z odůvodnění dále plyne, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu Berlin-Tiergarten ze dne 14. 8. 1990, sp. zn. 280 Cs 602/90, který nabyt právní moci dne 21. 8. 1991, odsouzen za krádež k peněžitému trestu ve výši 110 německých marek. Rozsudkem Okresního soudu Berlin-Tiergarten ze dne 7. 10. 1991, sp. zn. 332 Cs 194/91, který nabyt právní moci dne 1. 11. 1991, byl žalobce odsouzen za zatajení daně k peněžitému trestu ve výši 600 německých marek. Rozsudkem Okresního soudu Berlin-Tiergarten ze dne 6. 11. 1992, sp. zn. 2 St Js 1021/92 Ls, který nabyt právní moci dne 14. 11. 1992, byl žalobce odsouzen za daňový únik za účelem zisku v šesti případech a za kladení odporu úřední osobě k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu tří let, po prodloužení zkušební doby do 13. 11. 1996 mu byl trest ke dni 24. 7. 1997 prominut. Rozsudkem Okresního soudu Berlin-Tiergarten ze dne 12. 11. 1993, sp. zn. 323 Cs 1203/93 který nabyt právní moci dne 15. 12. 1993, byl žalobce odsouzen za řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění k peněžitému trestu ve výši 300 německých marek. Dle informací poskytnutých Generálním konzulátem, byl žalobce dne 28. 3. 2000 deportován z Německa a zároveň bylo upuštěno od výkonu zbytku trestu odnětí svobody v délce 1174 dnů a současně nařízen výkon trestu v případě, že se odsouzený žalobce vrátí zpět do Spolkové republiky Německo.

29. V České republice byl žalobce opakovaně řešen pro přestupky, a to přestupek podle § 157 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (předložení poškozeného občanského průkazu) v roce 2007, přestupek podle § 103 písm. h) zákona o pobytu cizinců (pobyt na území České republiky bez platného víza) ze dne 9. 4. 2015 a 1. 7. 2016, přestupek podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců (pobyt na území České republiky bez platného víza) ze dne 22. 1. 2018. Žalobce byl opakovaně soudně trestán, dle opisu z evidence rejstříku trestů má celkem 3 záznamy o odsouzení na území České republiky. Okresním soudem v Jičíně byl žalobce v roce 1985 odsouzen za krádež podle § 247 odst. 1 zákona s. t. z. a za týrání zvířat podle § 203 s.t.z. a byl mu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců. Trest vykonal a rozhodnutím soudu ze dne 6. 6. 2006 bylo odsouzení zhlazeno. Dále byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci ze dne 10. 5. 2010, jak je podrobněji uvedeno výše. Rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 2. 5. 2022, č. j. 23 T 52/2022-3503, který nabyt právní moci téhož dne, soud schválil dohodu o vině a trestu, tím byl žalobce uznán vinným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) t. z. a přečinem porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 t. z. a byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 24 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, a k peněžitému trestu v celkové výši 500 000 Kč a k trestu propadnutí věci. Peněžitý trest dosud nevykonal.
30. K námitce žalobce, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav soud konstatuje, že žalobce byl prokazatelně seznámen s podklady pro rozhodnutí a mohl tedy sám navrhnout jejich doplnění, to však neučinil. Poprvé byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí dne 22. 6. 2015, žalobce se dostavil, s podklady se seznámil, prostřednictvím svého právního zástupce se k nim vyjádřil tak, že je přesvědčen o tom, že splňuje všechny podmínky pro to, aby bylo jeho žádosti vyhověno, a doplnění podkladů nežádal. Následně byl žalobce opakovaně vyzván k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, a to dne 10. 2. 2016, dne 24. 6. 2016, 1. 8. 2016, 27. 10. 2016, 2. 10. 2017, 29. 11. 2017, 11. 9. 2022, 11. 6. 2023, žalobce tak v ve všech případech, vyjma výzvy ze dne 2. 10. 2017 a ze dne 11. 6. 2023, učinil. Dne 17. 3. 2016 navrhl, aby správní orgán provedl dokazování výsledkem jeho a jeho družky, a následně doložil doklad o zdravotním pojištění, oddací list a potvrzení o zajištění ubytování. Další důkazní návrhy neměl. Měl-li žalobce za to, že podklady pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou nedostatečné, mohl a měl po seznámení se s nimi navrhopvat jejich doplnění. Poslední možnosti k seznámení se s podklady před tím, než správní orgán prvního stupně rozhodl, nevyužil a doplnění nežádal. Ani v podaném odvolání netvrdil ani nedoložil žádné nové skutečnosti. Soud má za to, že podklady, které měly správní orgány k dispozici, byly dostatečné pro zjištění skutkového stavu a posouzení žádosti žalobce a že správní orgány žádné podstatné skutečnosti neopomněly. Žalovaná stejně jako správní orgán prvního stupně učinili na základě shromážděných podkladů ucelené a přesvědčivé skutkové zjištění. Zjištěný skutkový stav pak zcela odpovídá podkladům obsaženým ve správním spise. Soud tak neshledal námitku žalobce důvodnou.

31. Vzhledem k tomu, že předmětné správní řízení bylo zahájeno dne přede dnem nabytí účinnosti zák. č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, tedy přede dnem 15. 8. 2017, bylo třeba na daný případ aplikovat příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců v znění účinném do 14. 8. 2017 (k tomu srov. čl. II., odst. 1. přechodných ustanovení zák. č. 222/2017 Sb.: „Řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“).
32. Podle § 87e odst. 1 písm. b), písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017, se na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu vztahují obdobně důvody uvedené v § 87d odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel je zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který žadatele do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství. Podle § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, Ministerstvo žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
33. V daném případě je mezi účastníky sporné, zda je u žalobce, zejména vzhledem k jeho trestní minulosti, dána důvodná obava, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, pokud mu bude povolení k přechodnému pobytu uděleno a na území České republiky setrvá. Žalobce byl toho názoru, že jeho jednání v minulosti s ohledem na jeho doznání, časový odstup a skutečnost, že z výkonu trestu odnětí svobody ze svého posledního odsouzení byl podmíněně propuštěn a nyní je ve zkušební době, nedosahuje takové

intenzity, že by jím mohl narušit veřejný pořádek závažným způsobem a nesouhlasí s výkladem tohoto pojmu obsaženým v odůvodněních správních rozhodnutí. Oproti tomu žalovaná ve svém rozhodnutí, stejně jako správní orgán prvního stupně, byla přesvědčena o správnosti svého hodnocení osoby žalobce, který v minulosti uzavřel účelový sňatek, aby tím získal pobytové oprávnění, jeho opakované trestné činnosti a odsouzení jak v České republice, tak i ve Spolkové republice Německo, a o správnosti svého závěru, že u žalobce je dána důvodná obava, že bude narušovat závažným způsobem veřejný pořádek.

34. Neurčitý pojem veřejného pořádku se v zákoně o pobytu cizinců vyskytuje v celé řadě případů. Opakované závažné narušení veřejného pořádku je uvedeno jako důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu; závažné narušení veřejného pořádku je možným důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie či jako možný důvod pro zrušení platnosti tzv. modré karty; narušení veřejného pořádku v minulosti či existence důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, je důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu či pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. V některých případech tak zákon o pobytu cizinců váže aplikaci výhrady veřejného pořádku na opakované závažné narušení veřejného pořádku v minulosti (viz např. důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu); jindy podmiňuje užití této výhrady aktuálním narušováním veřejného pořádku (důvod pro ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území). V některých případech postačí existence důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek v budoucnu (např. v nyní projednávané věci důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu). Způsoby, jakými zákon o pobytu cizinců s výhradou veřejného pořádku pracuje, jsou různé a rovněž smysl a účel této výhrady je v kontextu toho kterého ustanovení různý.
35. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010–151, zdůraznil potřebu zohledňovat celkový smysl právní úpravy, včetně konkrétního ustanovení, v jakém je tato výhrada použita, ale také rozdílné okolnosti vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení; zabýval se přitom i výkladem pojmu *veřejný pořádek* ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců. Rozšířený senát tedy řešil primárně existenci důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, jako důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. V této souvislosti dospěl k závěru, že za narušení veřejného pořádku lze považovat takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
36. Při posuzování jednání, které může závažným způsobem narušit veřejný pořádek, je proto správní orgán povinen souběžně zvažovat, do jaké míry je takové jednání obecně závažné ve smyslu společenské nebezpečnosti a do jaké míry narušuje veřejný zájem chráněný konkrétní právní normou, včetně zákona o pobytu cizinců.
37. Žalobce byl opakovaně soudně trestán nejen v České republice, ale i ve Spolkové republice Německo, opakovaně byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a ani to jej neodradilo od další trestné činnosti. V případě žalobce se nejednalo o ojedinělý exces z jinak řádného života, ale ve většině případů o závažnou trestnou činnost, které se žalobce dopouštěl dlouhodobě, v organizované skupině a velmi sofistikovaným způsobem, tedy o jednání vysoce společensky nebezpečné. Žalobce byl na území České republiky soudně trestán již v roce 1985 (toto jeho odsouzení bylo již zahlazeno), v roce 1999

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v Německu odsouzen za nelegální převaděčství osob přes hranice České republiky do Německa, tím narušil nejen zájmy Spolkové republiky Německa, ale i zájmy České republiky. Dále byl v roce 2010 odsouzen za zvlášť závažnou drogovou trestnou činnost – jako člen organizované skupiny se podílel na chodu velkokapacitní pěstírny konopí. V roce 2022 byl odsouzen za další závažnou trestnou činnost, v tomto případě za sbíhající se krácení daně (způsobil daňový únik na dani z přidané hodnoty ve výši přes 4,7 milionu Kč) a porušování ochranné známky. Trestné činnosti na území Evropské unie se v podstatě nedopouštěl jen v době, kdy byl ve Vietnamu, ve výkonu trestu odnětí svobody, nebo tzv. „v podmínce“ a potřeboval, aby se osvědčil. V roce 2023 byl podmíněně propuštěn z výkonu posledního trestu odnětí svobody, zkušební doba mu byla stanovena do roku 2026. Žalovaná konstatovala, že žalobce se z předchozích odsouzení zjevně nepoučil a svou trestnou činnost nadále stupňoval, nyní je sice tzv. v podmínce, avšak nelze konstatovat, že vymizela hrozba závažného narušení veřejného pořádku. Soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje, a k tomu doplňuje, že citovaná odsouzení žalobce a snaha je bagatelizovat (a v posledním případě dokonce zdůvodňovat páčání trestné činnosti jako důsledek postupu správních orgánů) poskytují dostatečnou indicii svědčící o povaze a osobnosti žalobce a jeho vztahu k území, na kterém se nachází a k právním normám, které opakovaně porušuje. Žalobce v minulosti úmyslně opakovaně a závažným způsobem poškozoval zájmy České republiky, když přes její hranice převáděl ilegální migranty, pěstoval zde ve velkém množství (nejméně přes 37 kg sušiny) marihuany a úmyslně způsobil daňový únik na dani z přidané hodnoty. Kromě trestní minulosti v neprospěch žalobce svědčí i to, že pobytové oprávnění v minulosti získal účelovým sňatkem s občankou České republiky za úplatu a poté, co mu bylo zrušeno, se na území České republiky protiprávně dlouhodobě zdržuje bez platného povolení k pobytu, ačkoli mu nebrání závažný důvod k opuštění území. Soud se tak zcela ztotožnil se závěry správních orgánů, že je zcela konkrétně dána existence obav, že i do budoucna bude žalobce závažným způsobem narušovat veřejný pořádek. Navíc posledních sbíhajících se trestných činů (zločinu a přečinu) se dopustil poté, kdy podal u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky. Žalobce namítal, že se žalovaná měla zabývat i vlivem plynutí času na míru nebezpečí narušení veřejného pořádku, ve snaze zlehčit důsledky svého protiprávního jednání v minulosti. Je však zjevné, že plynutí času postoj žalobce k právnímu řádu České republiky nemá žádný pozitivní vliv, naopak svědčí o tom, že žalobce je schopen cíleně dostát formálním podmínkám pro osvědčení a následně páchat velmi sofistikovanou soustavnou úmyslnou trestnou činnost, což naopak nasvědčuje závěru správních orgánů, že žalobce i nadále představuje reálné riziko pro veřejný pořádek. Soud má za to, že správní orgány v posuzovaném případě správně aplikovaly na předmětnou konkrétní situaci neurčitý právní pojem veřejný pořádek, správně ji zhodnotily a dospěly ke správnému závěru, že zjištěný skutkový stav může být subsumován pod rozsah tohoto pojmu. Závěru správních orgánů, že žalobce narušuje veřejný pořádek, a že tak činí závažným způsobem, proto nelze, dle názoru soudu, ničeho vytknout. Z uvedených důvodů soud shledal námitku týkající se neexistence důvodu pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému nedůvodnou.

38. Soud si je pochopitelně vědom toho, že citované ustanovení § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, na jehož základě správní orgány zamítly žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu v nyní posuzované věci, je jedním z ustanovení, které do českého právního řádu přímo transponuje čl. 27 směrnice 2004/38/ES, který mimo jiné stanoví, že opatření přijatá z důvodů veřejného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti. I Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí judikoval, že posuzování přiměřenosti není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, ze dne 6. 2. 2020, č. j. 5 Azs 429/2019-40, ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, nebo ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-39). Bylo proto třeba posuzovat rovněž posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

39. V daném případě správní orgány obou stupňů to, zda bude jejich rozhodnutí s ohledem na rodinný a soukromý život žalobce přiměřené či nikoli, skutečně posuzovaly. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Aniž by svou úvahu o účelovosti manželství uzavřeného s K. K. vnesl do závěrů o důvodech vedoucích k zamítnutí žádosti, přdestřel správní orgán prvního stupně své pochybnosti o pevnosti současného manželského soužití žalobce. Sопučasně konstatoval, že žalobce nemá žádné jiné (pracovní, kulturní, sociální či jiné) vazby na území České republiky. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že neudělení přechodného pobytu na území České republiky nebude pro žalobce znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, když si musel být vědom, že pokud bude páchat trestnou činnost, tak mu nebude umožněno pobývat a realizovat rodinný život s manželkou na území České republiky.
40. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohledňují správní orgány zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Povinností správních orgánů není všechna tato kritéria v rozhodnutí vyjmenovat a předjímat u některých případů dopad na rozhodnutí, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34: *„pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.“* Z uvedeného je zřejmé, že pokud se správní orgány obou stupňů zabývaly přiměřeností dopadů svých rozhodnutí, přičemž explicitně nezmínily věk žalobce a délku jeho pobytu v České republice, avšak posuzovaly ji z hlediska závažnosti protiprávního jednání žalobce, povahy a pevnosti jeho „rodinného“ stavu se současnou manželkou a jeho rodinného zázemí, jakož i z hlediska jeho společenských, kulturních a ekonomických vazeb, pak jejich postupu nelze ničeho vytknout. Závěry, které oba správní orgány ohledně přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce učinily, považuje soud za správné a zcela se s nimi ztotožňuje, neboť i soud má za to, že pokud snad k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde, nelze tento zásah vzhledem ke zjištěným okolnostem považovat za nepřiměřený. Srovnává-li pak žalobce důvody rozhodnutí žalované s důvody uvedenými v předcházejícím rozhodnutí o zastavení řízení o správním vyhoštění, pak je na místě připomenout, že se jedná o dva zcela rozdílné instituty a dopady rozhodnutí o nich do rodinného a soukromého života žalobce

a jeho nynější manželky jsou diametrálně odlišné. Správní vyhoštění by tak, jak bylo vyhodnoceno v předmětném rozhodnutí, nepochybně mělo za následek nepřiměřený zásah do rodinného života žalobce, neboť by s ním byl spojen zákaz vstupu a pobytu na území všech členských států Evropské unie a dalších smluvních států po vymezenou dobu, zpravidla i několika let (přičemž vzhledem k rozsáhlé trestní minulosti žalobce by bylo na místě uvažovat o době delší), správní vyhoštění by tak pro žalobce znamenalo i několikaleté odloučení od jeho manželky, případně by pro manželku znamenalo několikaleté odloučení od její rodiny, zejména syna, pokud by z území České republiky vycestovala spolu s žalobcem. Oproti tomu nevyhovění žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu s tímto následkem spojeno není. Žalobci tak zůstane zachována možnost vyřídit si nové pobytové oprávnění ze země svého původu a poté se do České republiky vrátit, případně navštěvovat manželku na základě krátkodobého víza.

41. Žalobce má na území České republiky pouze současnou manželku, všichni ostatní jeho rodinní příslušníci žijí v zahraničí. Partnerský vztah se svou stávající manželkou navázal bezprostředně poté, co byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, ke kterému byl odsouzen v roce 2010, a to v době, kdy již byl seznámen s rozhodnutím o zrušení svého pobytového oprávnění a probíhalo odvolací řízení a též řízení o správním vyhoštění žalobce. Manželství s K. K. uzavřel v době, kdy na území České republiky pobýval neoprávněně, neučinil nic pro to, aby svůj pobyt legalizoval a byl si plně vědom rizika, že bude nucen opustit území České republiky. Nemohl se přitom spoléhat, že uzavřením manželství s občankou České republiky bude jeho rodinný život zcela nedotknutelný. Soud má za to, že správními orgány nebylo prokázáno, že i třetí manželství žalobce bylo uzavřeno účelově, případně i za úplatu, stejně jako jeho druhé manželství, byť o motivaci žalobce k uzavření posledního sňatku zůstávají pochybnosti (vzhledem k době, kdy žalobce manželství uzavřel, a k tvrzení, že si K. K. vzal pouze proto, že si nenašel žádnou Vietnamku). Také K. K. si musela být vědoma, že žalobce nemá vyřešený svůj pobytový status a reálně mu hrozí, že bude muset území České republiky opustit. Společné děti nemají, majetek také ne. Žalobce v České republice žije s několika několikaletými prolukami přes čtyřicet let, za tuto dobu se však nedokázal plně integrovat natolik, aby si zde vybudoval kulturní a sociální vazby, osvojil si plně češtinu (česky rozumí, ale sám nekomunikuje), našel uplatnění na trhu práce, a především respektoval právní řád České republiky. Ve Vietnamu mu dle jeho tvrzení nic nehrozí, má tam rodinu, se kterou je v kontaktu, pouze se mu tam nechce. Tvrzení žalobce, že nemá prostředky na budování nového života v zemi, kterou již téměř nezná, není věrohodné, neboť žalobce se jednak v minulosti do Vietnamu opakovaně vracel, je v kontaktu s rodinou a poměry v zemi prokazatelně zná, a jednak správními orgány předkládal fotografie, na kterých je zachycen jako prodáváč v tržnici SAPA, a tuto svou pracovní činnost také uvedl při svém výslechu. Určitý zdroj příjmů tedy žalobce nepochybně má, byť formálně se snaží navodit zdání absolutní nemajetnosti, a tudíž má možnost tyto použít pro opakované začlenění do společnosti a života ve Vietnamu. Soud tak uzavírá, že zásah rozhodnutí do rodinného života žalobce a jeho manželky byl dlouhodobě předvídatelný a není nepřiměřený. Zároveň žalobci v případném vycestování nebrání žádná objektivní vážná skutečnost.
42. K námitce žalobce, že rozhodnutí správních orgánů je v rozporu se zásadou předvídatelnosti a odporuje závěrům soudu v trestním řízení, kterou odůvodňoval tím, že kdyby (trestní) soud zjistil jakoukoli skutečnost odůvodňující závěr, že je zde důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl po propuštění z výkonu trestu závažným způsobem narušit veřejný pořádek, tak by jeho žádost o podmíněné propuštění zamítl, soud uvádí, že nelze směřovat důvody

pro rozhodnutí v trestní věci a rozhodnutí ve správním řízení, neboť tyto spolu nesouvisí. Pro posouzení rizika porušení veřejného pořádku ve správním řízení je směřodonné, jakého jednání se žalobce dopustil, jaká je jeho právní kvalifikace, druhová a konkrétní společenská škodlivost a jaký zákonem chráněný zájem byl porušen nebo ohrožen. Podstatné je, že žalobce byl v roce 2022 odsouzen za sbíhající se zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, za který zákon stanoví trestní sazbu od dvou do osmi let a za přečin porušování práv k ochranné známce a jiným označením, za který zákon stanoví základní trestní sazbu až na dva roky, a že je recidivistou. Není tedy podstatné, že žalobce dostal trest odnětí svobody v trvání pouze dvou let s ohledem na jeho přiznání a uzavření dohody o vině a trestu. Při rozhodnutí o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (trestní) soud zohledňoval podmínky pro předčasné propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody, nikoli to, zda zároveň splňuje podmínky pro získání pobytového oprávnění, jak se žalobce mylně domnívá. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody odráželo chování žalobce ve výkonu trestu (tedy, zda žalobce do výkonu trestu řádně nastoupil, zda si plnil všechny své povinnosti a jaký zaujal postoj ke své trestné činnosti) a předpoklady žalobce vést po propuštění řádný život a osvědčit se ve zkušební době. Skutečnost, že se žalobce nyní nachází ve zkušební době nedává žádnou záruku, že se žalobce po jejím skončení opětovně nedopustí další trestné činnosti, jako tomu bylo v minulosti. Oproti tomu při posuzování žádosti o povolení přechodného pobytu není relevantní, že žalobce uzavřel dohodu o vině a trestu, byl podmíněně propuštěn a byla mu stanovena zkušební doba právě do roku 2026, ale hodnocení trestní minulosti žalobce jako souvislý celek spolu s dalšími okolnostmi, které pro trestní soud byly irelevantní. Správní orgány tedy zcela správně hodnotily závažnost narušení veřejného pořádku žalobcem v minulosti, dlouhodobý pobyt žalobce na území České republiky bez platného povolení a účelové obcházení zákona žalobcem při získání pobytového oprávnění a jeho postoj k území České republiky, jeho společnosti a právnímu řádu jako jeden provázaný celek. Podmínky pro podmíněné propuštění jsou tak jiného charakteru a nelze je směšovat s podmínkami pro vyhovění žádosti ve správním řízení. Pro úplnost je třeba zdůraznit, že zásada legitimního očekávání nebyla porušena ani s ohledem na předcházející rozhodnutí o zastavení řízení o správním vyhoštění ze dne 16. 5. 2016, dle kterého žalobci nemůže být vyčítáno jeho odsouzení v roce 1985 a v roce 2010, když se od té doby žádného dalšího trestného činu nedopustil, neboť v mezidobí nastala podstatná změna okolností, když se žalobce v roce 2022 znovu dopustil závažného trestného činu. Námitku žalobce proto soud shledal nedůvodnou.

43. Ze všech výše uvedených důvodů soud uzavírá, že správní orgány postupovaly předvídatelně, učinily správný závěr, že v osobě žalobce a jeho jednání existuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, přičemž negativní rozhodnutí o jeho žádosti nepředstavuje s ohledem na zjištěné skutečnosti nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, a proto bylo na místě žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítnout, tak jak správními orgány ukládá ust. § 87e odst. 1 věty první ve spojení s ustanovením § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
44. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu vyhodnotil v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 3. června 2025

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně